

JUBILÁNSOK

FEKETE LAJOS HARMINC ÉVE HALT MEG

BALKÁN

A hegyek forró kövein kígyózó
alattomos utakra emlékezem
és a nagyarcú, fekete emberek
szűrő-kutató tekintetére, amikor
megtudták, hogy magyar vagyok. –
Mint sötét szirmú mérges virágot
néztek, környeztek kétkedő
halászok, de estére kelve
a Moráva partján
már együtt figyeltük lobbanó
lángok fényét a hegyekben.
Tücskök, a balkáni füstös tamburások
itt is úgy dőlnek a gyepes kerevetre,
mint a Tiszaháton, s fekete hangszerük
foszladozó húrján ősi dalok zengnek . . .
Csak az éjszakák itt mintha tüzesebbek,
mintha ragyogóbbak lennének, mint nálunk;
ki tudja, az éjben vajon mi világol,
vagy milyen fájdalom szárnyasodik épp
most, évszázadok titkos, nagy-nagy
távolából . . .

. . . A Moráva habja társalog magában,
a víz fodra kérdez, a partok felelnek,
míg meleg görög szél suhan át a tájon.
Hanyatt fekve, csendben beszélgetünk
szerbül egyazon csillagról, melyet együtt
látunk, és amely reszkető fényével
ragyogva itt úgy csillog éppen,
mint fennebb, északon
most a magyaroknak . . .
Beszédünk egére sötétebb csillagot
is szórt a pillanat: sötétebb lett a szó;
véres fővel menekvő harcosok
szelleme mintha feltámadott volna
letúnt századokból,
s itt robogna rajtunk keresztül e völgyben;
közös nagy fájdalomunk, közös történelmünk
emléke mintha most ránkborulna, csöndben,
úgy feküdt mellünkre feketén a szó:
Rigómező! . . . Rigómező . . . – nyögtem
magyarul, s ők szlávul zokogták a szélbe:
ó, Koszovó Polje . . . Ó, Koszovó Polje . . .

1931